

Słowo na niedzielę 29 grudnia 2019 r.-

Święto Świętej Rodziny: Jezusa, Maryi i Józefa

(Syr 3,2-6.12-14; Ps 128,1-5; Kol 3,12-21; Mt 2, 13-15. 19-23)

Bóg stawia rodziców zaraz po Sobie i nakazuje okazywać im cześć i posłuszeństwo. Zostawił IV przykazanie Boże z obietnicą- długiego życia i dobrego powodzenia tym, którzy będą to przykazanie wypełniać. Jezus przychodzi na świat w rodzinie. Jego rodzice wypełniają wolę Boga.

Jednym z przejawów pobożności jest poszanowanie rodziców, zwłaszcza w latach ich starości. Szacunek i posłuszeństwo to dwa zasadnicze obowiązki dzieci wobec ojca i matki, mocno podkreślane zarówno przez Prawo jak i przez Mędrców. Od właściwego odnoszenia się dziecka do rodziców uzależnione jest jego życiowe powodzenie. Konsekwencja ta została jasno wyrażona przez Boga, który w Dekalogu powiedział: „Czcij swego ojca i swoją matkę, jak ci nakazał Pan, Bóg twój, abyś długo żył i aby ci się dobrze powodziło na ziemi, którą ci daje Pan, Bóg twój”. Autor księgi do przepisów Prawa dołączył własny komentarz o korzyściach i szkodach, jakie z tych przepisów mogą wynikać. Ponieważ chodzi o Prawo Boże to jest Ono obwarowane sankcjami o charakterze religijnym: kto czci ojca i matkę, cieszy się szczególnymi względami u Boga, kto ich lekceważy, zaciąga winę wobec samego Stwórcy. Do szczególnych dobrodziejstw, jakie niesie ze sobą zachowywanie tego przykazania, obok długowieczności, radości z własnych dzieci, wyjątkowej opieki Bożej, należy również to, że wyrazy szacunku okazywanego rodzicom są równocześnie jedną z form pokuty za własne grzechy. I przeciwnie, wszelkie objawy nieposzanowania rodziców są równocześnie krzywdą wyrządzoną sobie. Warto dodać, że w jednym i drugim przypadku ważną rolę odgrywa błogosławieństwo lub przekleństwo dziecka przez rodziców, za których autorytetem stoi sam Bóg, zapewniający skuteczność ich życzeń. Szacunek wobec rodziców ma być wyrażany zarówno słowem, jak i czynem, zwłaszcza w starości i chorobie.

W jaki sposób okazuję rodzicom cześć i szacunek? Czy będę długo żył i będzie mi się powodziło w życiu?

Autor psalmu 128 opisuje szczęśliwe życie w rodzinie, której Bóg błogosławi. Ukazuje nam trzy cechy prawdziwego szczęścia. Najpierw od wewnątrz: warunkiem szczęścia jest bojaźń Boża, czyli prawdziwa cześć, oddawana Bogu a polegająca na zachowywaniu przykazań. Następnie psalmista przedstawia konkretne znaki błogosławieństwa (szczęścia). Dla Żyda są to: pomyślność materialna i liczne potomstwo. Obrazy ilustrujące to szczęście rodzinne psalmista wzięł z życia wiejskiego: szcep winny z licznymi gronami i gałązki drzewa oliwnego tworzące wokół pnia zieloną koronę. Porównywanie dzieci do gałązek oliwnych kojarzono z tym, że Izraelici uważali drzewo oliwne za symbol zamożności. Psalm

ten pierwotnie był adresowany do małżonków, ale w wymiarze duchowym odnosi się do oblubieńczej miłości Chrystusa do Kościoła.

Czy jako Ojciec mam Boże błogosławieństwo? Czym tak naprawdę są dla mnie dziećmi, błogosławieństwem od Pana?

Paweł pisze do wiernych w Kolosach, że konsekwencją uwierzenia czyli zjednoczenia z Chrystusem jest konieczność zerwania z różnymi grzechami, gdyż niszczą one godność chrześcijanina. Zerwanie z tym, co złe, musi być tak radykalne i definitywne, że Paweł określa je jako uśmiercenie grzechu. Gdy zło zostaje zabite, następują narodziny nowego człowieka, którego Paweł określa jako wybrańca Bożego, świętego i umiłowanego przez Boga. Te nowe narodziny są możliwe tylko dlatego, że najpierw Chrystus umarł za nas, aby w ten sposób dać nam nowe życie. W Chrystusie Bóg wybaczył nam wszystkie grzechy, dlatego pragnie by nasze codzienne życie wyróżniało nas w tym świecie. Dlatego Paweł zachęca do: serdeczności, miłosierdzia, dobroci, pokory, cichości, cierpliwości. Szczególną cechą wyróżniającą ma być wzajemne wybaczenie sobie grzechów, urazów a przede wszystkim wzajemna miłość. Tych cech będą Kolosanie doświadczać, gdy ich życie będzie zgodne ze Słowem Bożym, przepojone modlitwą i pieśnią wielbiącą Boga. Wszelkie działanie w codziennym życiu ma polegać na dziękowaniu Bogu Ojcu przez Jezusa Chrystusa.

Jak wygląda moje codzienne życie? Czy oddaję nim Bogu cześć? Czy słowo Chrystusa przebywa we mnie?

Mateusz opisuje reakcję różnych ludzi na wiadomość o narodzeniu Jezusa Chrystusa. Mędrcy (magowie perscy, badacze gwiazd, astrologowie) ze Wschodu zdecydowali się na długą i niebezpieczną podróż, by poznać i zobaczyć nowo narodzonego Króla. Bezpośrednią przyczyną podróży mędrców (magów) było pojawienie się gwiazdy, którą uznali za znak narodzenia króla żydowskiego. Wzięli ze sobą dla Niego dary- złoto, kadzidło i mirrę. Złożone złoto wyrażało uznanie w dziecięciu –godności Króla. Kadzidło było potwierdzeniem boskości Jezusa, a mirra była zapowiedzią Jego męki. Pojawienie się mędrców wywołało zamieszanie na dworze królewskim, a wieść o nowo narodzonym królu przeraziła Heroda i całe miasto. Król Herod nie wiedział, gdzie miał narodzić się Chrystus. Wezwał kapłanów i uczonych w Piśmie, by mu powiedzieli, gdzie się miał narodzić Mesjasz. Ci na podstawie proroctwa z księgi Micheasza wskazali Betlejem jako miejsce narodzenia. Herod potajemnie, ale dokładnie wypytuje mędrców o czas ukazania się gwiazdy aby ustalić wiek nowo narodzonego króla. Gwiazda towarzyszy mędrcom w drodze do Betlejem i towarzyszyła im aż do miejsca pobytu dziecka. Mateusz stwierdza, że Pan Jezus był w domu, do którego weszli i oddali Mu pokłon oraz złożyli swe dary. Pokłon oddawano przez padnięcie na kolana i dotknięcie czołem ziemi. Ewangelista Mateusz opisując hołd mędrców widzi w nim akt wiary przedstawicieli świata nieżydowskiego (pogańskiego), który uznaje

Jezusa za swego króla. Interwencja Boga krzyżuje plany Heroda i zmienia zamiary mędrców, którzy nie wracają do Heroda, ale inną drogą udają się do swojego kraju. Mateusz w sprzeciwie Żydów i przychylnym przyjęciu Jezusa przez mędrców (pogan) widzi realizację zapowiedzi Bożego planu zbawienia, który obejmuje wszystkie narody, a więc i pogan. Naród wybrany natomiast odrzucił Jezusa jako Zbawiciela. Herod pragnie śmierci Jezusa, dlatego Anioł Boży ukazuje się we śnie Józefowi i poleca uciekać do Egiptu. Józef posłuszny woli Bożej, bierze Maryję, Jezusa i ucieka tam, gdzie mu Bóg wskazał. Przebywają tam do śmierci Heroda. Bóg w ten sposób wypełnia słowa Pisma Świętego wypowiedzianego przez Proroka: „Z Egiptu wezwałem Syna mego”. Za pośrednictwem Anioła nakazuje Józefowi powrót do Palestyny. Józef kolejny raz wykonuje wolę Boga i wraca, ale nie do Betlejem lecz do Nazaretu. Tak miało się spełnić słowo Proroków: „Nazwany będzie Nazarejczykiem”.

Jaka postawę przyjmę wobec Chrystusa? Czy oddam Mu hołd jako Bogu i Panu?